

Hoofdstuk 31

Lieve kleinkinderen,

Hebben jullie de film 'The Last Emperor' gezien? Deze film gaat over de laatste keizer van China. Toen deze keizer nog een klein jongetje was, deed hij een keer iets wat beslist niet mocht. Hij was stout geweest en moest straf hebben. Maar een toekomstige keizer van China een pak voor de broek geven? Dat kon toch niet! Daarom kreeg een soldaat, in plaats van dat jongetje, een paar flinke tikken voor zijn achterwerk. Hij kreeg de straf die dat jongetje verdiend had.

Zo is het ook met de Here Jezus. Wij mensen hebben allemaal ons leven van God gekregen. En wij doen allemaal, van jongs af aan, verkeerde dingen waarvoor wij straf verdienen.

Maar, voor ons mensen niet te begrijpen: God stuurde zijn Zoon Jezus naar deze wereld om de straf te krijgen, die wij mensen verdiend hadden.

In onderstaand hoofdstuk kunnen jullie lezen, wat Jezus zelf hierover zegt.

Er zijn mensen, die het niet kunnen geloven.

Er zijn mensen, die het niet willen geloven.

Er zijn mensen, die niets met Jezus te maken willen hebben....

Hoofdstuk 31 - Het Brood des Levens - Johannes 6

De Galileeërs, die daar in de wildernis van Jezus brood en vis hadden gekregen, waren die nacht niet meer op reis gegaan, richting huis. Nee, het kwam wel eens vaker voor dat ze een nacht buiten in het veld bleven. Al heel vroeg in de morgen waren ze weer bij het meer. Ze wisten zeker dat Jezus de vorige avond niet met zijn leerlingen in een boot was weggegaan. Ze bleven hier aan de waterkant maar een poosje op Jezus wachten. Ja, want stel je voor dat Jezus van gedachten was veranderd. Dat hij nu toch wel hun koning wilde worden, hun aanvoerder in hun strijd tegen de Romeinen. En als het nodig was dat hij hun brood gaf. Als het moest, nu dan durfden ze het toch nog wel met hem aan, ondanks hun grote teleurstelling van gisteravond...

Later op die dag, toen er een paar vissers in hun boten vanuit Kapernaüm het meer waren overgestoken, vertelden zij hun dat Jezus in alle vroegte die ochtend al in Kapernaüm was. Ze wisten niet wat ze hoorden. Heel vroeg in de ochtend? Maar dat kon helemaal niet. Zo snel kon niemand om het meer heen lopen. En hoe kon je zonder een boot zo vlug aan de andere kant komen? Was dan alles wat die rabbi uit Nazareth deed wonderbaarlijk, niet te begrijpen? In ieder geval,

wanneer Jezus nu in Kapernaüm was, dan hoefden ze hier niet langer op hem te wachten.

En terwijl de meeste mensen zo vlug mogelijk lopend teruggingen naar Kapernaüm, gingen een paar Galileeërs die het konden betalen, in een vissersboot en lieten zich terugroeien naar Kapernaüm.

Ze vonden Jezus bij de synagoge waar hij in druk gesprek was met de Farizeeërs en Wetgeleerden uit Jeruzalem. Natuurlijk hadden deze hoge heren bezwaar tegen die maaltijd van gisteren in de wildernis. Er was daar niet eens water om voor het eten je handen te wassen! Een echte Farizeeër zou nog liever doodgaan van de honger, dan dat hij zo'n erge zonde zou doen!

Deze Galilese mannen? Het interesseerde hen niets of je nu wel of niet je handen voor het eten moest wassen. Ze liepen op Jezus af en vroegen: 'Wanneer en hoe bent u hier gekomen?'

De Here Jezus gaf hun geen antwoord. Het was maar beter dat ze niets wisten van zijn wonderbaarlijke reis over het water. Gisteren, nadat hij hun eten had gegeven, wilden ze hem koning maken. Wat zouden ze doen wanneer ze hoorden dat hij in een storm over het water kon lopen? Jezus wist dat ze hun plannen om hem koning te maken nog niet opgegeven hadden. Ze hoopten nog steeds dat hij hun koning zou worden, die hen zou verlossen uit de macht van de Romeinse soldaten.

En daarom zei Jezus streng: 'Luister heel goed naar mijn woorden. Jullie zoeken mij alleen omdat ik jullie zoveel eten heb gegeven. Niet omdat jullie begrijpen wat ik doe. Het wonder dat ik gisteren gedaan heb past precies bij jullie dwaze plannen. Maar ik zeg jullie: Het brood dat ik jullie gisteren gaf, dat stilt de honger tijdelijk. Maar als jullie in Mij geloven als het Brood dat van God komt, dan zullen jullie nooit meer honger krijgen, maar eeuwig leven. Doe je uiterste best om dat brood te krijgen. Geloof in Mij, want ik, de Mensenzoon kan jullie dat geven. God, mijn Vader heeft mij die macht gegeven.'

En dit was nu juist het punt waar alles om draaide, dachten de Galileeërs. Was deze Jezus echt uit de hemel gekomen of niet? Ja, ze geloofden dat Jezus een groot profeet was en dat hij grote dingen deed. Ze waren er klaar voor om hem te volgen en hem koningshulde te geven. Maar hoe konden ze geloven dat deze Jezus vanuit God uit de hemel hier op deze wereld was gekomen? En als dat wel zo was, waarom deed hij dan niet een wonder zodat ze het konden zien?

Zieken beter maken en doden weer levend maken konden de profeten Elia en Elisa ook. Maar waarom liet Jezus geen engelen uit de hemel komen of waarom gaf hij hun geen brood uit de hemel, zoals Mozes gedaan had toen hij de mensen het manna gaf?

Ze wezen naar de muur van de synagoge, waar een afbeelding op stond van een kruik met manna erin en ze zeiden tegen Jezus: 'Mozes heeft onze voorouders manna gegeven in de woestijn. Dat was brood uit de hemel. Kunt u dat ook?'

Jezus antwoordde: ‘Jullie hebben ongelijk. Het manna dat veertig jaar lang het voedsel in de woestijn was, was wel een groot wonder, maar Mozes kon niet zelf dat manna niet aan zijn volk geven en het kwam ook niet uit de hemel.

Jullie voorouders aten manna in de woestijn. Toch zijn ze allemaal gestorven. Maar het ware hemelse brood is anders: wie daarvan eet zal niet sterven. Mijn Vader geeft jullie het ware Hemelse Brood. Het Brood dat God geeft, komt uit de hemel en geeft eeuwig leven aan de mensen.’

De mensen zeiden: ‘Heer, geef ons elke dag dat brood!’

Jezus antwoordde: ‘Ik ben het Brood dat eeuwig leven geeft. Als je bij Mij komt zul je nooit meer honger hebben. Als je in Mij gelooft, als het Brood dat van God komt, zul je nooit meer honger krijgen, maar eeuwig leven. Het brood dat ik zal uitdelen is mijn eigen lichaam. Ik zal sterven om de mensen het leven te geven. Wie in mij gelooft zal opgewekt worden op de laatste dag van deze wereld.

Jullie zien wel wat ik doe, maar jullie geloven niet in mij.’

De Farizeeërs en Schriftgeleerden hadden tot nu toe zwijgend staan luisteren. Maar nu konden ze zich niet langer stilhouden. Al mompelend zeiden ze tegen elkaar: ‘Hoe kan deze Jezus zeggen dat hij uit de hemel is gekomen? Wij weten toch allemaal dat hij de zoon van Jozef en Maria is die wij allemaal kennen?’

De Here Jezus wist wel wat de Farizeeërs en Schriftgeleerden zachtjes tegen elkaar mompelden en ook dat ze niet in hem wilden geloven. Maar, ook al zouden ze hem allemaal verlaten en hem nog meer haten, hij moest hun toch de waarheid vertellen.

Heel ernstig zei hij: ‘Luister goed: Ik ben het Brood dat uit de hemel gekomen is en dat eeuwig leven geeft. God heeft mij gestuurd. Ik ben niet op deze wereld gekomen om te doen wat ik zelf wil, maar om te doen wat God wil.

God wil dat alle mensen die bij mij horen, gered worden. Als het einde van de wereld komt zullen ze opstaan uit de dood. Dat is wat mijn Vader wil. Alle mensen die de Zoon van God zien en in hem geloven, krijgen het eeuwige leven. Als het einde van de wereld komt laat ik hen opstaan uit de dood. Maar jullie zijn niet uit God, jullie geloven niet in Mij en jullie zullen niet in mijn Koninkrijk komen.’

Na deze woorden van Jezus was er niemand meer die iets te zeggen had. De mannen uit Jeruzalem waren des duivels op Jezus, omdat hij gezegd had, dat zij niet uit God waren en ook de Galileeërs wilden nu niets meer met hem te maken hebben. Ze wisten nu zeker dat Jezus nooit hun koning zou worden die hen zou verlossen uit de macht van de keizer in Rome. Geen hemels brood voor hen op een veldtocht naar Rome... Zijn vlees zouden ze moeten eten en zijn bloed drinken. Wat had je aan zulk waanzinnig gepraat? Vergeefs hadden ze al hun hoop op hem gevestigd! De Farizeeërs hadden gelijk. Deze Jezus was niet uit

God. Hij kon nooit de beloofde Messias zijn. Ze keerden Jezus de rug toe en liepen bij hem vandaan.

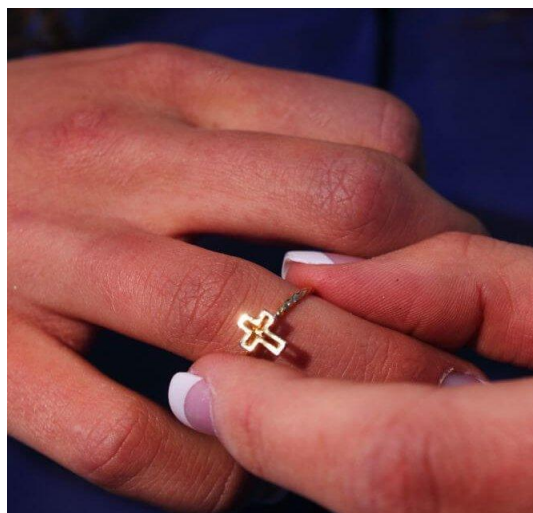
Het werd leeg daar op het synagogeplein in Kapernaüm. Alleen de twaalf leerlingen van Jezus stonden nog om hem heen met nog een klein groepje mannen die Jezus altijd gevolgd waren. En zelfs bij deze mannen was er twijfel over de woorden van Jezus. Kon dat nu zomaar? Dat Jezus tegen de Farizeeërs en Schriftgeleerden zei dat zij niet uit God waren? Het waren toch zulke vrome mannen die het zo nauw namen met de wet en de voorschriften!

En onder elkaar zeiden ze tegen elkaar: ‘Die rede van Jezus was toch wel hard. Dat veel mensen zich hieraan geërgerd hebben is te begrijpen.’

Ook deze woorden hoorde Jezus. En juist omdat dit gezegd werd door een paar van zijn trouwste volgelingen, deed het hem vreselijk veel pijn. Hoe graag had Jezus niet gewild dat deze discipelen in hem geloofden en dat ze zijn woorden aannamen. Maar ook tegen hen mocht hij alleen maar hetzelfde zeggen, wat hij ook tegen de Farizeeërs en Schriftgeleerden gezegd had. Hij had alles wel willen geven om hen te redden. Maar ook voor deze mannen gold dat *alleen door geloof in Hem* er redding was. En als zij Hem niet aannamen en in Hem geloofden, dan kon Hij niets voor hen doen.

En heel bedroefd sprak Jezus: ‘Dus, ook jullie hebben je geërgerd aan wat ik gezegd heb? Ook jullie vinden het dwaasheid om mijn vlees te eten en mijn bloed te drinken? Denken jullie nu echt dat er buiten Mij om redding is? En juist jullie zouden het beter moeten weten dan al die andere mensen, die nu bij Mij weggegaan zijn. Jullie zouden moeten begrijpen dat mijn woorden van mijn vlees eten en mijn bloed drinken niet letterlijk opgevat moeten worden.

Maar sommigen van jullie geloven mijn woorden niet. Het is waar. God, mijn Vader in de hemel brengt de mensen die bij Mij horen naar Mij toe. Alleen zij kunnen bij Mij komen.

‘Willen jullie soms ook weggaan?’

Na deze woorden van Jezus keerden nog meer mensen hem de rug toe en liepen bij hem vandaan. Zij wilden Jezus niet langer volgen. Slechts een klein aantal mensen dat Jezus boven alles lief had, bleef en natuurlijk zijn twaalf leerlingen. Maar zelfs bij deze laatste twaalf was er één die niet meer in Jezus geloofde. Maar daar durfde hij nu nog niet voor uit te komen. Die ene was Judas Iskariot. Ook hij wist nu dat Jezus nooit de Messias-koning van de Galileeërs zou worden. Maar om nu al weg te gaan, dat was Judas niet van plan. Je kon nooit weten en stel dat Jezus toch nog op de troon van David zou komen, dan wilde hij er wel bij zijn! En hij kon toch rustig in de groep blijven? Er was niemand die zijn gedachten kende...

En daar hoorde Judas de Here Jezus zeggen: ‘Willen jullie soms ook weggaan?’

Het was Simon, die namens de twaalf het volgende antwoord gaf: ‘Heer, naar wie zouden wij moeten gaan? U spreekt woorden die eeuwig leven geven! Wij geloven in u. Wij weten dat u door God gestuurd bent.’

Wat mooi voor Jezus dat Simon dit zei. Maar Jezus kon er nu niet echt blij mee zijn. Hij zag Judas en wist wat die van plan was. Daarom zei hij: ‘Ik heb jullie alle twaalf zelf uitgekozen. Maar toch is één van jullie een duivel.’

Meer zei Jezus niet wie het was en ook Judas zei geen stom woord.

Een jaar later, toen ook in de provincie Judea en in de hoofdstad Jeruzalem de grote omkeer kwam en al het volk zich van Jezus afkeerde, ja toen pas kwam aan het licht welke persoon deze Judas werkelijk was.

Het was voor hem beter geweest dat hij ook was meegegaan met de mensen die Jezus de rug toekeerden.

